

بررسی اثربخشی طرح واره درمانی بر تعدیل طرح واره های ناسازگار اولیه انزوای اجتماعی و بیگانگی و نقص و شرم در مادران دارای فرزند نوجوان با اختلال سلوک و تعارض با مادر

مریم موافق معانی^۱، رحمت اله عظیمی^۲، مریم موسوی نیک^۳

^۱ کارشناس ارشد روان شناسی بالینی موسسه آموزش عالی غیرانتفاعی حکیم ناصر خسرو ساوه. ایران.
^۲ مدرس گروه روان شناسی موسسه آموزش عالی غیرانتفاعی حکیم ناصر خسرو ساوه. ایران (نویسنده مسئول)
^۳ استادیار موسسه آموزش عالی غیرانتفاعی حکیم ناصر خسرو ساوه. ایران

چکیده

هدف از پژوهش حاضر، تعیین اثربخشی طرح واره درمانی بر تعدیل طرح واره های ناسازگار اولیه در مادران دارای فرزند نوجوان با اختلال سلوک و تعارض با مادر بود. این پژوهش در قالب یک پژوهش نیمه آزمایشی با گروه گواه و در چهارچوب یک طرح پیش آزمون و پس آزمون برای دو گروه آزمایشی و گواه اجرا شد. جامعه آماری شامل کلیه مادران دارای کودکان مبتلا به اختلال سلوک و تعارض با والدین (مادر) ساکن شهر تهران در سال ۱۴۰۰ را تشکیل دادند. حجم نمونه ۳۲ نفر که روش نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند و سپس به طور تصادفی در دو گروه آزمایشی (۱۶ نفر) و کنترل (۱۶ نفر) جایگزین شدند. در این پژوهش از پرسشنامه طرحواره یانگ (۱۹۹۸) استفاده گردید و مداخله طرح واره درمانی به مدت ۸ جلسه ۹۰ دقیقه ای در گروه آزمایش انجام گردید. داده های پژوهش با استفاده از آزمون تحلیل کواریانس چند متغیری (مانکوا) مورد تحلیل قرار گرفت. نتایج تحلیل کواریانس نشان داد که طرح واره درمانی در سطح ($F=16.79/8.48$ ، $P<0.01$) طرح واره های ناسازگار اولیه (انزوای اجتماعی و بیگانگی و نقص و شرم) در مادران دارای فرزند نوجوان با اختلال سلوک و تعارض با مادر در شهر تهران در مرحله پس آزمون اثرمعدناداری داشته است. بنابراین با عنایت به معنی دار شدن فرضیه پژوهش می توان نتیجه گرفت که در این پژوهش، طرح واره درمانی توانسته است طرح واره های ناسازگار اولیه (انزوای اجتماعی و بیگانگی و نقص و شرم) در مادران دارای فرزند نوجوان با اختلال سلوک و تعارض با مادر را تعدیل دهد.

واژه های کلیدی: طرح واره درمانی، تعارض با مادر، طرح واره انزوای اجتماعی و بیگانگی، طرح واره نقص و شرم